

af de nationale og internationale udviklingsbestræbelser. Det udviklingstær, som nu nærmede sig sin afslutning, kunne ud fra en rent økonomisk vurdering dog ikke betragtes som mislykket. Væsentlige fremskridt var sket i udviklingslandenes økonomiske vækst, men i videre forstand var målet højere levestandard og større beskæftigelse imidlertid ikke blevet nået. Tiåret havde vist, at sociale fremskridt ikke var en automatisk følge af økonomisk vækst.

Med henblik på strategien for det andet udviklingstær måtte man være indstillet på, at verdens befolkning ville vokse „med foruroligende hastighed“, og verdensproduktionen måtte derfor øges væsentligt, men på en sådan måde, at et stedse bredere udsnit af menneskeheden fik andel i dens goder. Strategien måtte derfor i sig have en indbygget social målsætning.

31 lande fremkom med udtalelser i anledning af jubilæet, deriblandt Norge, som talte på alle de nordiske landes vegne.

Samarbejde mellem FN og organisationen for afrikansk enhed. Manifest vedrørende det sydlige Afrika.

(Dagsordenens punkt 106).

Plenarforsamlingen vedtog den 20. november 1969 et af 48 lande fremsat resolutionsforslag, hvori generalforsamlingen tilkendegiver sin overbevisning om nødvendigheden af at forstærke de internationale bestræbelser på at fjerne apartheid, racediskrimination og kolonialisme for derigennem at styrke freden og sikkerheden i det sydlige Afrika. Under henvisning til dens res. 2011 (XX) af 11. oktober 1965 vedrørende samarbejde mellem FN og OAU hilser forsamlingen endvidere manifestet om det sydlige Afrika (bilag 21) velkommen og anbefaler det til alle staters og befolkningers opmærksomhed samt giver på ny udtryk for FN's hensigt om i samarbejde med OAU at forstærke anstrengelserne for at finde en løsning på den herskende alvorlige situation i det sydlige Afrika.

Forslaget, der fremsattes af samtlige afrikanske lande (bortset fra Botswana og Malawi), Yemen og Sydyemen, samt af Barbados, Cambodia, Guatemala, Guyana, Indien, Jamaica, Pakistan og Trinidad og Tobago,

vedtoges med 113 stemmer for og 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens 2 afstod (Cuba og Malawi). Haiti, Den dominikanske Republik, El Salvador, Honduras, Nicaragua og Panama samt Albanien, Luxembourg og Malta deltog ikke i afstemningen. (Res. 2505 (XXIV)).

1. Baggrund.

Manifestet vedrørende det sydlige Afrika vedtoges oprindeligt på det 5. topmøde af øst- og centralafrikanske stats- og regeringschefer afholdt i Lusaka den 14.-16. april 1969 og blev kendt under betegnelsen „Lusaka-manifestet“. På et blandt medlemmerne af OAU's stats- og regeringschefer i Addis Abeba fra 6.-10. september 1969 afholdt møde endosseredes manifestet som en autoritativ tilkendegivelse af deres syn på og politik med hensyn til kolonispørgsmålene i det sydlige Afrika. Camerouns præsident bemyndigedes til på medlemslandenes vegne at forelægge manifestet for FN's generalforsamling.

I manifestet bekræftes troen på principperne om menneskenes lighed og selvbestemmelsesret som basis for fred og retfærdighed i verden og som motiverende nødvendigheden af at indtage en fjendtlig holdning over for den kolonialisme og racediskrimination, som praktiseres i det sydlige Afrika. I Mosambique, Angola, Sydrhodesia, Sydvestafrika og Den sydafrikanske Republik sker der ikke alene en åben og kontinuerlig knægtelse af principperne om menneskelig lighed og national selvbestemmelse, men selve samfundsstrukturen i disse lande opbygges med henblik på at tilintetgøre bevidstheden om disse principper i menneskenes sind. Derfor må resten af verden være interesseret; thi enten er princippet om menneskelig lighed universelt, eller det eksisterer slet ikke.

Statscheferne udtaler i manifestet, at de ikke er fjendtligt indstillede over for administrationerne i de pågældende stater, fordi de er kontrolleret af hvide, men fordi de er mindretalsstyrer som resultat af doktrinen om menneskelig ulighed. Manifestet ønsker således ikke udskiftning af én races domnans med en anden, men tværtimod forkastelse af racismen som doktrin. Alle folkeslag, som har gjort landene i det sydlige Afrika til deres hjem, er afrikanere uden hen-